

Jitka Procházková se svou border kolíí Enží začínají být známým týmem nejen v obedience, kde pravidelně vyhrávají, ale nemalé úspěchy slaví také na poli sportovní kynologie. Mimo to běhají rovněž agility a aktivně se věnují canisterapii. Enží má ve svých třech letech složeno již dvacet jedna různých zkoušek a další ještě plánují...

Jitko, prozrad' nám, proč ses rozhodla právě pro borderku?

Vše začalo v době, kdy jsem se se svou bišonkou Andy začala běhat agility. A právě na tomto cvičáku jsme se poznali se Sašou Jindrovou a její borderkou Kelly. Když jsem viděla, jakou pozornost tato fenka své paničce věnuje, jaké spolu provádí triky a navíc s jakou energií a chutí, zamilovala jsem se a věděla jsem, že bych po ní chtěla štěňátko. Zanedlouho se mi toto přání splnilo. Enží jsem dostala těsně před Vánocemi a byl to ten nejkrásnější dárek na světě.

A jaká je tvá fenka?

Enží je velice vyrovnaná a citlivá, dovede velmi dobře rozlišovat, kdy se po ní chce akce a kdy má být klidná. Dokáže jít na obranu a potom hned na canisterapii, kde rozdává svou energii, užívá si hlazení, česání a veškerou pozornost. Při

agility je krásně soustředěná, takže se snadno ovládá, pokud ji ovšem stihám, což se děje málokdy. I tak se nám ale povedlo splnit podmínky pro přestup do kategorie A2, jen nemám čas se i tomuto sportu naplno věnovat, a tedy ani složit samotnou zkoušku. Enží je můj přítel, kamarád i parťák. Všechno, co by si jen člověk mohl přát.

Vzpomeň si na své začátky v obedience?

K obedience jsem se dostala nejprve s Andy, se kterou se mi povedlo složit zkoušku OBZ, takže už jsem nějaký ten základ měla. S Enží jsem začala trénovat hned od malinka. Moc se nám ale zpočátku nevedlo. Enží chyběla přesnost i rychlost. Bohužel se navíc Saša, která nám se cvičením agility i obedience pomáhala, odstěhovala. Cvičily jsme dál a nevzdávaly to. Když byl Enží zhruba tak rok a půl, najednou se něco zlomilo a všechno, co nám nešlo a s čím jsme bojovaly, se začalo obracet k lepšímu. Složily jsme první zkoušku ZZO. Tam jsme se také poprvé potkaly s figurantem Viktorem Vignerem. a protože u nás v Táboře nikdo jiný moc nefiguroval, domluvila jsem se s ním, jestli bych si k němu mohla přijít občas zakousat. A tak jsme se vlastně dostaly i ke sportovní kynologii. Vše, co se obraní týče, je Viktorova práce. Škoda jen, že jsme začaly s obranami až relativně pozdě, ale i tak jsme to, myslím, vcelku dohnaly.

Najde se nějaký cvik, který vám dělal problémy? A co má naopak Enží ráda?

Ano, jsou cviky, které jsem myslela, že se snad nikdy nenaučíme. Například přendávání tlapek

přes sebe nebo panáček. V obedienci pak dřívka a kužel. Nakonec jsem ale přišla na to, že do některých cviků potřebovala má fenka prostě jen dospět. Takže když nám něco nešlo, přestaly jsme cvičit a po čase jsme se k tomu opět vrátily. A najednou jsem už věděla jak na to a cvik jsem Enží naučila. A co Enží naprosto miluje? Tak to jsou obrany. Také má moc ráda agility, do parkůrů jde s velkou vervou a nadšením.

Jak zvládáš závodní atmosféru? Jsi nervózní?

Na závodech si vždy procházím několika fázemi. Nejprve jsem strašně nervózní. Přemýšlím, abych na nic nezapomněla nebo abych někde něco nepokazila. Pak přijdu na řadu, vejdu na plac a už se soustředím jen na sebe a na Enží. Dokáže mě ale rozhodit, když vidím, že se Enží plně nesoustředí. Potom z toho, jak jsem rozhozená, začnu dělat i já sama chyby ve snaze jí pomoci. Nakonec však vždy zjistím, že jsem jí spíš uškodila. Ale i já se chybami snažím učit. Poslední fáze je pak zpytování svědomí po závodě, co jsem to tam zase proboha té chudince Enží vyvedla.

Co považuješ za svůj největší úspěch v obedience?

Největším úspěchem je pro mě nyní složená zkouška nejvyšší, tedy OB3. Jinak si samozřejmě cením 1. místa na CACIOB ve třídě OB2 a stejného umístění na MČR BOC také ve třídě OB2.

Mimo obedience se věnujete úspěšně také sportovní kynologii. Myslíš si, že borderka může na obranách konkurovat pracovním